

πανόραμα τοῦ κλασικοῦ τῶν Ἑλλήνων κόσμου. Ὁ κ. Ξάνθης εἶναι ἀρχαῖος τῶν ἰδεῶν ἀγωνιστής. Συγγράφει, ὡς ὁ ἴδιος ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς ἡμᾶς λέγει, ὅπως ὁ κά-
πτωρ οἰκοδομεῖ καὶ τὸ δένδρον φυλλοφυεῖ. Τίς οἶδε πό-
σων κόπων καὶ ἀγρυπνιῶν τὸ νέον του βιβλίον εἶναι
προϊόν. Ἡμεῖς θὰ τὸ εὖρωμεν ἑτοιμον καὶ θὰ ὠφεληθῶμεν
ἐξ αὐτοῦ. Ὁφείλομεν ἄρα νὰ υποστηρίξωμεν τὴν ἐκδο-
σίν του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ.

Τί εἶναι τόσος κόσμος, τί εἶναι τόση ζῆλη;
πλημμύρησαν τοὺς δρόμους οἱ Ἀλεξανδρινοί,
καὶ τοῦτοι ὅτ' ἰδὲ καὶ ἐξέσπασαν κεφάλι,
καὶ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς σώζουν οἱ κλεινοί.
Ὁμογενεῖς καὶ ξένους τὸ Ἄστυ δὲν ἀφίνει,
φιλοξενεῖ καθένα μὲ τόση καλοσύνη.

Τί μούμιας τῆς Αἰγύπτου ὅτους δρόμους ξεχειλίζουν,
τί κόκκινα, τί λοῦσα καὶ ἄλλόκοτα φτερά,
τί ἔθιμα, τί τρόποι, τί φέσια κοκκινίζουν,
τί μάτια πονεμένα, τί μούτρα σοβαρά!
Ἡ Ἀλεξάνδρα ὅλη μᾶς ἤλθε ὅτ' ἴδ' Ἀθήνα
μὲ ὅλα τὰ καλὰ τῆς καὶ μ' ὅλη τῆς τὴν πεῖνα.

Εἰς τὴν Ἀθήνα ὅλοι, μὴν πάτε σ' ἄλλους τόπους,
ἐδῶ δὲν θὰ πεινάσῃ Αἰγύπτιος κανεὶς.
φιλοξενεῖ τὸ Ἄστυ καὶ τοὺς ἀφεντανθρώπους,
μὰ δέχεται καὶ τοσούτους γυμνοὺς ὁμογενεῖς.
Διάκρισι καμμιά ἢ πόλις μᾶς δὲν κάνει,
καὶ εἰς τοὺς λωποδύτας τὸ ἔλεός της φθάνει.

Τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις γὰρ ὅλους ἔχει μέλι,
ἐδῶ μακαριότης καὶ ἀφθονος παρὰς.
ἐδῶ ἡ εὐτυχία γὰρ ὅλους ἀνατέλλει,
ἐδῶ ποτὲ φουρτοῦνα καὶ ἰσκιος συμφορᾶς.
Ἐδῶ οἰκονομοῦνται καὶ τῶν γυμνῶν ἢ σπεῖρες,
τοὺς προστατεύουν τόσοι φιλόανθρωποι κλητῆρες.

Ἐμπρὸς, ἢ Ἀλεξάνδρα ἄς δώσῃ καὶ ἄς πάρῃ,
καὶ σεῖς τῆς Ἀλεξάνδρας ἱππότης ἀχαμνοί.
ὅτ' ἴδ' ἡμεῖς μᾶς ῥιχθῆτε, καὶ γὰρ ἰδὲ καὶ χάρι
ἄς μείνουν οἱ δημόταις τῶν Ἀθηνῶν γυμνοί.
Καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς ὅτ' ἴδ' κλασικό μᾶς χῶμα...
σᾶς προσκαλοῦμε, καὶ ἄλλοι νὰ ἔλθετε ἀκόμα.

Μαζὶ μὲ σᾶς ἄς ἔλθῃ καὶ ἐδῶ ἡ Ὀφθαλμία,
καὶ ἡμεῖς ἀπὸ ἀγάπῃ νὰ γίνουμε στραβοί,
ἄς μᾶς θερίσῃ πάλι καμμιά ἐπιδημία,
ἀλλὰ νὰ μὴ σᾶς σφάζῃ ἢ σπάθῃ τ' Ἀραβῆ.
Καλλίτερα ὁ τύφος, πανοῦχλα καὶ χολέρα,
παρὰ σκυλο-Φελλάχου ἢ ξύλινη μαχαίρα.

Ἄς γίνῃ ὁ συρμός σας ἡ μόδα τῆς Ἀθήνας,
μὲ κόκκινα γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἄς ντυθοῦν.
ἄς δρέψουμε τὰ κάλλη βαρβάτης Ἀραπίνας,
καὶ Ἀθήνα καὶ Ἀλεξάνδρα ἄς γλυκοφιληθοῦν.
Καὶ ἂν ὅλ' ἡ Ἀραβία ἐδῶ μεταναστεύσῃ,
ὁ πλοῦτός μας καὶ πάλι μ' ἔχει νὰ περισσεύσῃ.

Souris.

— Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου δὲν εἶπατε, ὅτι εἴσθε χριστιανός;
— Ὑπήκοος, δηλαδὴ.
— Τότε πῶς ὁμιλεῖτε τὰ ἑλληνικά;
— Διότι εἶμαι χριστιανὸς ὀθωμανός, ἵγουν ἑλλην ῥα-
γιάς.

— Ὁ Μουτζουρίδης εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἐννοήσει μὲ τί
μπετ εἶχε νὰ κάμῃ, ἐφ' ᾧ καὶ διέταξε νὰ τὸν κατεβάσουν
στὴ κατώγα.

— Ὡς καὶ πρὸ τίνος, ἴσως καὶ νῦν, τὰ ἀστυνομικὰ ὑπό-
γεια ἦσαν ἄλλαι ἱερᾶς Ἐξετάσεως κατακόμβαι.

— Τοὺς τοίχους αὐτῶν ἐκόσμουσαν βούνευρα ἀγκλωπὰ, φά-
λαγγες, σχοινιά, ῥόπαλα, τανάγραι, σάκκοι ἀλατος,
ἄχυρα, καλάμια, καὶ χίλια ἄλλα ὄργανα βασανιστηρίων.

— Οἱ ἀνακρινόμενοι ἐδαίροντο μέχρι αἵματος καὶ εἴτα
ἐπαστόνοντο μὲ ἀλάτι.

— Ἐκρεμάζοντο ἀνάποδα καὶ ἐκαπνίζοντο μὲ ἄχυρα,
καυόμενον ὑπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν.

— Ἐξυον καλάμια καὶ ἀροῦ ἐκοπτον αὐτὰ εἰς μικρὰ τε-
μάχια τὰ ἔχωναν μεταξὺ κρέατος καὶ ὀνύχων.

— Ὁ βουρδουλας ἐδούλευε καὶ γὰρ τὸ τίποτε.
— Εἶχον καὶ ἄλλας ἐφευρέσεις βασανιστηρίων, ἀγνώστους
ἴσως καὶ εἰς τοὺς ἱεροεξεταστάς.

— Ἐν γένει ἢ τότε ἀστυνομία ἦτο ἕνα σωστὸ μακελιό,
εἰς τὸ ὅποιον ἔσῳε πᾶς τις τὰς ἀμαρτίας του.

— Εἰς τὴν πρώτην βουρδουλιὰ ὁ Κώστας ἔβαλε ἀγριοφω-
νάρες, κραυγάζων:

— Ἡμαρτον, ἡμαρτον, δὲν τὸ ξανακάμω πλιά.
Εἰς τὴν δευτέρα ὁλολύζων ἐκραύγαζε περιτρέχων τὸ
ὕπογειον καὶ κρατῶν τὰ ὀπίσθιά του.

— Μὴ, μὴ γὰρ τὸν Θεὸ, μὲ πεθάνατε, τζούζει, τζού-
ζει, Παναγία μου, Χριστοῦλι, Βαγγελίστρια, ἀμὰν, μὴ
βαρεῖτε καὶ σᾶς τὰ λέγω οὐλα, οὐλα. μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ
τὸ σύγμα.

— Ἀλλ' ἐκεῖνοι οἱ μασκροκλητῆρες, φαίνεται, εὗρον γου-
στόξα τὰ σκηνικὰ κινήματα τοῦ Κώστα μᾶς καὶ διὰ
τοῦτο διὰ τρίτης βουρδουλιᾶς τὸν ἔφερον εἰς θέσιν νὰ
καθίσῃ ἐπὶ γῆς καὶ προστριβόμενος νὰ περιπατῇ μὲ χεῖ-
ρας τε καὶ πόδας, νὰ κ . . . σέρνεται.

— Τὰ λέω, τὰ λέω, ἀφεντούλια μου, τὰ λέω, τίποτα
δὲν κρύβω. Ἄμ, μανοῦλά μου, πεθαίνω, δὲν ζῶ πλιά,
πάει μὲ ἔχασε, ἄχ, βουρδουλιᾶς ἦταν αὐταῖς, αὐταῖς
ἦταν ἄλλο πράγμα, ἦτανε σκότωμα, τὰ λέω, ἀφεντικά,
τὰ λέω, ποῦ εἶνε ἐκεῖνος μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο νὰ τοῦ φι-
λήσῃ τὸ χέρι. Βαί, βαί. Ἐλάτε, στὸ Θεὸ σας ἀφεντικά
νὰ ἴδ' ἡμεῖς μ' ἔχασα. Ἄου, Θεοῦλί μου, ἄου, πάω, εἶμαι
ζωντανός; Δὲν εἶμαι, ὄχι, δὲν εἶμαι γιατί δὲν αἰσθάν-
ομαι τὸν ἑαυτόν μου.

— Οἱ κλητῆρες ἐπέταξαν αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ ἐπισείοντες
τὰ βούνευρα.

— Ὁ Κώστας ἠγέρθη καὶ προσεκολλήθη στὸν τοῖχο,
ὥπως προφυλαχθῇ, εἰς μάτην ὁμῶς, διότι ἄγριος κλητῆρ
τὸν ἔσυρε ἀπὸ τ' αὐτὶ, ἐνῶ δεύτερος τοῦ κατέφερε τρι-